

El Diacrític | | Actualitzat el 28/02/2025 a les 20:14

Una infàmia que encara dura

«Em pregunto d'on ve, tant d'odi. La senyora alcaldessa branda la barretina i un suposat passat gloriós de Catalunya com si fos una garantia de pedigrí, de superioritat» | «No podem ignorar la nostra història. Potser som víctimes, però hem estat opressors. Tant de bo el racisme d'ara sàpiga on té les seves arrels, no gens glorioses»

Sílvia Orriols, alcaldessa de Ripoll, en un acte electoral a Vic, el maig de 2024 | Josep Comajoan Colomé

Recentment, l'alcaldessa de Ripoll sortia en directe a TV3, gràcies a la deserció de Junts per Catalunya de la moció de censura que ja estava acordada. Es va despatxar a gust. I va dir, entre moltes altres consideracions més o menys racistes, que a Ripoll havien desempadronat trenta persones perquè no vivien on havien dit que vivien. Com si fos alguna mena de victòria.

Vaig pensar que no ho havia entès bé.

Estar no empadronat és com no existir, legalment. Vol dir que no pots treballar, no pots anar a l'escola, no tens targeta sanitària... No són només papers.

Ripoll no es mereix ser una ciutat on, des de l'Ajuntament, es posen traves als empadronaments d'immigrants, i es miren amb lupa i amb recel qualsevol persona nouvinguda, que no és mai benvinguda si no és que té molts diners.

Perquè Ripoll no és només una alcaldessa. Hi ha molta gent acollidora que lluita per bandejar l'extrema dreta de l'ajuntament.

Molta gent no sap, perquè ja es fa mans i mànigues perquè no se sàpiga, que «segons l'article 3.3 de la Resolució de 30 de gener de 2015, publicada al BOE, «*La inscripción padronal es completamente independiente de las controversias jurídico-privadas sobre la titularidad de la vivienda (...) las infraviviendas (chabolas, caravanas, cuevas, etc. e incluso ausencia total de techo) pueden y deben figurar como domicilios válidos en el Padrón*». I, segons la Secretaria d'Immigració de la Generalitat de Catalunya: «Si la persona que resideix en un municipi no té domicili fix, es recomana (...) resoldre la inscripció al Padró, assignant-li una adreça institucional».

És a dir: primer cal empadronar i després, si cal, actuar per resoldre les mancances socials.

I em pregunto d'on ve, tant d'odi. La senyora alcaldessa branda la barretina i un suposat passat gloriós de Catalunya com si fos una garantia de pedigrí, de superioritat.

Una bona part de la resposta la podem trobar a Barcelona, a l'exposició «La infàmia, la participació catalana en l'esclavatge colonial», que encara es pot veure al Museu Marítim de la ciutat i que despulla la participació catalana en l'esclavatge.

I és que, justament, l'esclavatge a Catalunya va durar molt, tres segles, ve de molt antic, i va ser particularment intens quan oficialment ja havia estat abolit. Se'n van derivar moltes riqueses materials a Catalunya: per exemple, cases d'indians fetes amb uns diners tacats de sang, de patiment extrem. Una glòria ben dubtosa, i un racisme molt arrelat.

Tant de bo aquesta exposició sigui la llavor d'una altra més ben documentada, i permanent. Perquè no podem ignorar la nostra història. Potser som víctimes, però hem estat opressors.

Tant de bo el racisme d'ara sàpiga on té les seves arrels, no gens glorioses.